

A kereszt fényében

A nagybőjt negyedik vasárnapját az örvendezés vasárnapjának, másként örömvasárnapnak nevezzük. Ezzel is jelezve, hogy Húsvét misztériumához, ugyanakkor hitünk központi gondolatához – Krisztus kereszthalálának és feltámadásának tényéhez – közeledve ne csak a kereszthalál idején bekövetkező elsötétülést, hanem a feltámadás – az öröm – fényét lássuk. Ennek megpillantásához pedig a megtérés vezet közelebb.

Ennek a gondolatnak a jegyében hívták idén is az öregdiákokat nagybőjti lelki napra az egykori alma materbe, március 31-én. Balázs Jeromos atya a San Damiano-i kereszt történetével kezdte elmélkedését, amelyhez Weöres Sándor Kereszt-árnykép című versét hívta segítségül.

A keresztnek felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
«itt van a te utad»
a kereszt két karja a légbe szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágzanak:
«vigyázz: őr a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad»
a keresztnek alsó
ága földre mutat:
«vesződj: itt áss kutat,
lásd benne arcodat.»

Mintha csak a San Damiano-i kereszt szemlélésekor írta volna a költő. Kétfelé visz az ösvény: az ég és a föld felé, „s te szabad vagy, szabad”. Felszólítás: ember, válassz utat! A mérgező szabadság helyett (amely már nem is szabadság, hanem parttalan szabadosság) a megtérés szabadságát.

A megtérés persze nem pillanatnyi esemény, amely után az ember már hátradőlhet, mondván, minden rendben van, megtértem, lógathatom a lábam, hanem életünket végig kísérő akaratierőfeszítés. Az öröm erőfeszítése.

Ennek az örömnek másik megnyilatkozása Szent Ferenc életében a Naphimnusz vallomása. A szent akkor írta meg a himnuszt, amikor súlyos szembetegsége miatt már nem látta Isten teremtett világának a szépségét. De a lélek, a megtért lélek mégis látta és dicsőítette.

Zarándy Kleofás atya a szentmisében – az elhangzó evangéliumi részlet alapján – a tékozló fiú történetét bontotta ki, amelynek lényege ismét csak a megtérés: az ember mindenkori reménye a fény szemlélésére.

Az öregdiákok a lelki nap befejezéseként – a ferencesekre jellemző derű és mosoly hangulatával – saját, részben a régi diákidőkbe visszavezető megtérési élményeiket elevenítették fel. Az örömet – hiszen a kereszt fényében állunk.